

Arrest

nr. 68 734 van 18 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DOCQUIR, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 22 november 2010 het Rijk binnen en diende op 25 november 2010 een asielaanvraag in. Op 2 augustus 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees, afkomstig uit Prishtinë (Kosovo) en bent u in het bezit van de Kosovaarse nationaliteit. U bent geboren in het dorp Shtuticë (gemeente Glogoc). Ten tijde van het gewapend conflict in Kosovo in maart 1998 maakte u daar traumatiserende gebeurtenissen mee. In het dorp Prekaz (Kosovo) werden leden van de familie J., waaronder twee klasgenoten V. en L., vermoord door enkele agenten van de Servische politie. Tevens werd u bedreigd en ze zeiden dat ze u ook konden vermoorden. In 1999 werden enkele vrienden van de dorpschool vermoord door Servische strijders. In het dorp waar u woonde werden er mensen vermoord en werd uw huis stuk gemaakt. U kampte toen al met psychische problemen, zoals insomnia en nervositeit. U raadpleegde hiervoor een arts in een psychiatrisch ziekenhuis en u kreeg medische verzorging. Sedert 2000 nam u als fotomodel meermaals deel aan wedstrijden. In 2004 was u onderweg door de stad Mitrovica toen de rellen er losbarstten. Er werden 19 personen vermoord en gebouwen werden vernield. Ten gevolge daarvan kwamen uw psychische problemen terug. U bezocht hiervoor een arts. Hij schreef u medicatie voor en uw medische toestand verbeterde. Door uw job als fotomodel kreeg u interesse in fotografie. Na een vorming van ongeveer twee jaar op de 'Art Foto' school begon u in 2004 als fotograaf te werken. In 2008 nam u deel aan 'The best model of the Balkan' competitie. Op 30 mei 2010 hielden etnische Albanezen een betoging tegen de organisatie van Servische verkiezingen in Mitrovica. De manifestatie liep uit de hand en er waren vechtpartijen. U was op dat moment aanwezig om er foto's te maken. U was van plan om met die foto's een tentoonstelling organiseren in Prishtinë en Brussel (België). Ongeveer drie weken later werd u drie maal schriftelijk bedreigd door enkele onbekende etnische Albanezen. Uw belagers waren op de hoogte van uw intentie om een tentoonstelling te organiseren. Ze meenden dat u de zijde van de Serviërs had gekozen en ze noemden u een verrader. Tevens zeiden ze dat ze u zouden vermoorden indien u de foto's niet vernietigde. Toen u met de wagen op weg was naar uw familie zou u gevolgd zijn door vier onbekende personen. U vermoedde dat het om dezelfde personen ging die u viseerden omdat hun wagen niet in het bezit was van een nummerplaat en u geen problemen kende met andere personen. Uit angst voor deze personen keerde u onverwijd terug naar huis. Omdat u bang was durfde u amper nog uw huis te verlaten. U ging twee maal naar de politie van Kosovo om klacht in te dienen tegen uw belagers. U vertelde uw verhaal aan enkele etnisch Albanese agenten. Ze zeiden ze dat ze u niet konden helpen omdat uw belagers onbekenden waren. Ze merkten tevens op dat het niet goed was dat u de kant van de Serviërs koos. U ondernam geen verdere stappen om het ontoereikend optreden van de politie ergens aan te klagen. Wederom kampte u met psychische problemen, zoals insomnia en nervositeit. Om die reden bezocht u een arts. Hij adviseerde u voor verdere behandeling dokter S. G. te raadplegen, hetgeen u ook deed. Zij schreef u medicatie 1 voor. U kan niet terug naar Kosovo omdat u vreest vermoord te zullen worden door uw belagers. U verliet Kosovo op 15 november 2010 en kwam aan in België op 19 november 2010, waar u op 22 november 2010 een asielaanvraag indiende. Na uw aankomst in België raadpleegde u een arts omwille van uw psychische problemen. Hij schreef u eveneens medicatie voor. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 20 juni 2009; uw rijbewijs afgeleverd door UNMIK (tijdelijke administratie van de Verenigde Naties in Kosovo) op 7 februari 2003; uw geboorteakte, uitgereikt op 12 november 2010 te Tërstenik (Kosovo); twee medische attesten, uitgereikt op 2 oktober 2010 en 7 oktober 2010 te Prishtinë en een certificaat van 'The best model of the Balkans 2008'.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. Vooreerst dient gewezen te worden op een aantal hiaten en onwaarschijnlijkheden die de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling zetten. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u foto's genomen had tijdens de rellen van mei 2010 in Mitrovica en dat u daarna een tentoonstelling was beginnen plannen in Prishtinë en Brussel (CGVS II, p. 7). U verklaarde meerbepaald dat u van plan was om een tentoonstelling te houden in de kunstgalerij van Prishtinë (CGVS II, p. 12). Gevraagd wie u had gecontacteerd voor de organisatie van de tentoonstelling, stelde u dat u gewoon foto's had genomen. U had echter helemaal geen concrete stappen gezet om een tentoonstelling te organiseren (CGVS II, p. 12). Het is dan ook zeer bevreemdend dat onbekenden u zouden bedreigen omdat ze op de hoogte waren van het feit dat u een tentoonstelling ging houden (CGVS II, p. 15). Gevraagd hoe deze onbekenden op de hoogte konden geraakt zijn van uw plannen antwoordde u dat u een bekend iemand was en dat veel personen u op de dag van de rellen hadden gezien en herkend. Van het feit dat u wel degelijk foto's genomen heeft van die rellen legde u tijdens de gehoren op het commissariaat-generaal geen (begin van) bewijs neer. U zou alle digitale foto's vernietigd hebben omdat

u uw familie in Kosovo geen problemen wou bezorgen, hetgeen weinig aannemelijk is. Aanvankelijk verklaarde u dat u de foto's had meegenomen uit Kosovo en vernietigd had. Daarna stelde u dat u deze reeds vernietigd had voor uw vertrek (CGVS II, p. 13). Na uw gehoren maakte u echter een aantal foto's over aan uw raadsman die deze naar het CGVS doorstuurde via e-mail op 26 mei 2011. Een gedeelte van desbetreffende foto's werd echter teruggevonden op het internet onder andere op de website van de krant 'Bota Sot' en de website van het agentschap 'Zeripress'. Één van de door u doorgestuurde foto's is eigendom van het persagentschap 'Associated Press'. Het is dan ook allerminst aannemelijk dat dit uw foto's zijn. Door te suggereren dat u deze foto's zelf heeft genomen (u stelde immers dat u foto's nam tijdens de rellen en stuurde bovenvermelde foto's achteraf door als bewijsmateriaal) heeft u geprobeerd om de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden. Hierdoor komt uw algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang. Wat er ook van zij, de door u aangehaalde bedreigingen zijn feiten van louter gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) en interpersoonlijke (tussen privé-personen) aard. Verder hebt u in dit verband geen feiten of elementen aangehaald waaruit zou blijken dat u omwille van bovengenoemde problemen geen beroep kon doen op de bescherming van uw autoriteiten. U verklaarde immers nooit problemen gehad te hebben met de autoriteiten in Kosovo (CGVS II, p. 17). Bovendien kon u probleemloos klacht indienen bij de politie, en u kon er uw verhaal doen. U beweerde echter dat de politie u niet wou helpen, ze zouden opgemerkt hebben dat u de Serviërs steunde. U verklaarde echter ook dat de politie verder niet kon optreden omdat de daders onbekenden waren, hetgeen niet wijst op gebrek aan/onwil tot bescherming vanwege de plaatselijke autoriteiten (CGVS II, p. 18). Hoewel u ontevreden en ontgoocheld was over het optreden van de politie heeft u geen verder stappen gezet om bescherming te bekomen en/of het gebrekkige optreden van de politiemannen aan wie u uw verhaal vertelde aan te klagen (CGVS II, p. 18 en 19). In dit verband dient opgemerkt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2011 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, is de KP in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die ondermeer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex (European rule of law 2 mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. De KP beschikt over de nodige wettelijke middelen om daders van agressie op te sporen, te vervolgen en te bestraffen. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de "OSCE (Organization for Security and CO-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Voorts blijkt uit de beschikbare informatie dat, voor het geval dat de Kosovaarse politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, zoals u beweerde, er verschillende – door u niet ondernomen (CGVS, p. 19) – stappen gezet kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door of een slecht functioneren van de politie en/of justitie aan te klagen. Elke persoon die meent dat zijn rechten of vrijheden geschonden zijn door de Kosovaarse autoriteiten heeft het recht om hiervan klacht in te dienen bij het Police Inspectorate of Kosovo. Ook kan deze terecht bij de Ombudsperson Institution of Kosovo. Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2011 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Derhalve heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij problemen niet zou kunnen wenden tot de Kosovaarse autoriteiten voor het bekomen van bescherming. Voorts heeft u geen overtuigende feiten of elementen aangebracht waaruit blijkt dat bovenvermelde problemen het lokale niveau zouden overstijgen. Zo stelde u uitdrukkelijk dat u enkel problemen kende in Prishtinë. Elders of met andere burgers kende u nooit problemen in Kosovo (CGVS, p. 17). U heeft dan ook niet aangetoond dat u teneinde verdere problemen te vermijden uw leven niet in een ander deel van Kosovo zou kunnen voortzetten. Uw verklaring dat Kosovo klein is en men u elders zou kunnen vinden is, gelet op het feit dat u niet probeerde zich elders in Kosovo te vestigen, louter hypothetisch van aard en kan dan ook geenszins worden weerhouden (CGVS, p. 17). Ten slotte verklaarde u dat u met een trauma kampt ten gevolge van de oorlog in Kosovo, hetgeen u staafde aan de hand van medische attesten (CGVS, p. 6

tem 23). Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u meer dan tien jaar na het einde van de oorlog nog vreest voor een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of dat uw vertrek is ingegeven door bedoelde vrees. U verliet Kosovo louter om interpersoonlijke en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) redenen. Medische motieven op zich ressorteren niet onder de Vluchtelingenconventie noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Uw raadsman verklaarde in dit verband dat een verblijf in een ander land de oplossing is voor uw psychische problemen (CGVS II, p. 24). Op basis van uw verklaringen en de door u neergelegde medische stukken moet echter worden vastgesteld dat u werd/kan worden geholpen in Kosovo. Vanaf het ontstaan van uw psychische problemen, in 1999, tot aan uw vertrek naar België, in 2010, kon u steunen op medische verzorging en begeleiding. U ging geregeld naar een arts en kreeg medicatie. U omschreef de psychiater die u in Kosovo bezocht als een goede arts en hoewel u in België medicatie kreeg voorgeschreven gebruikt u nog steeds de medicijnen die u vanuit Kosovo heeft meegebracht (CGVS II, p. 21 en 22). U verklaarde in dit verband zelf dat u uw behandeling in Kosovo had kunnen verder zetten en dat de bedreigingen en niet uw psychische toestand de aanleiding vormden voor uw vertrek (CGVS II, p. 21 en 23). De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd. De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw identiteitskaart, rijbewijs en uw geboorteakte bevestigen uw identiteitsgegevens die hier niet in twijfel worden getrokken. Uw getuigschrift van 'The best model of the Balkans 2008' bevestigt louter uw deelname aan deze wedstrijd, en niets meer. De medische attesten en foto's van rellen in Mitrovica, ten slotte, werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich op een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet van 1980 en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en op een manifeste vergissing in appreciatie.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. Verzoeker verklaart Kosovo te zijn ontvlucht omdat hij er zich als model inliet met fotografie, foto's maakte van een betoging en deze wou tentoonstellen en om die reden belaagd werd door onbekende etnische Albanezen.

3.2. Waar verzoeker aanvoert dat *“in de huidige stand van het dossier, niet kan worden aangetoond dat het ernstig en erge gevaar niet bestaat”* en de commissaris-generaal verwijt *“geen element om een zekerheid in de affirmatie” (sic)* te hebben, wijst de Raad erop dat de bewijslast in beginsel bij de kandidaat-vluchteling berust die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.3. Verzoeker legde zijn rijbewijs, uitgereikt door UNMIK op 7 februari 2003; zijn Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 20 juni 2009 en zijn Kosovaarse geboorteakte, uitgereikt op 12 november 2010 neer, maar laat na zijn paspoort neer te leggen en zijn voorgehouden reisweg te staven. Dit klemmt temeer nu de Raad niet inziet waarom verzoeker het risico nam om illegaal naar België te reizen en hiervoor 3000 euro betaalde (gehoorverslag CGVS, p.5), terwijl hij geen problemen kende met de Kosovaarse autoriteiten en aldus zonder probleem en zonder bijkomende kosten legaal kon reizen. Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoekers algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van zijn voorgehouden illegale reisweg. Verzoeker toont evenmin aan wanneer hij zijn land verliet.

3.4. Verzoeker staft evenmin zijn voorgehouden asielrelaas. Uit het neergelegde certificaat van *‘The best model of the Balkans 2008’* kan enkel blijken dat verzoeker in 2008 deelnam aan deze competitie, wat niet wordt betwist. Verzoeker toont echter de essentie van zijn asielrelaas niet aan. Verzoeker toont niet aan dat hij een tentoonstelling organiseerde, noch dat hij in het kader van de voorbereiding hiervan foto's nam van een betoging, noch dat hij om die reden geviseerd werd door Albanezen. Aangezien deze feiten de kern uitmaken van het asielrelaas mag echter redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker deze kan objectiveren, temeer nu verzoeker tegen zijn belagers meermaals klacht zou hebben ingediend bij de politie. Daarenboven blijkt uit onderzoek van de commissaris-generaal dat de door verzoeker neerlegde documenten (foto's die hij genomen zou hebben) frauduleus toegeëigend waren en de commissaris-generaal deze foto's terugvond op mediawebsites en één van de foto's eigendom bleek te zijn van een persagentschap. Verzoeker betwist dit niet en biedt evenmin een aannemelijke verklaring voor zijn bewuste poging om de Belgische asielinstanties te misleiden, wat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas op fundamentele wijze onderuithaalt.

3.4.1. Verzoekers verklaringen inzake zijn voorgehouden problemen kunnen evenmin overtuigen nu deze vaag en niet doorleefd voorkomen. Verzoeker onderneemt in het uiterst summiere verzoekschrift niet de minste poging om de vaagheden en onaannemelijkheden waar de commissaris-generaal terecht op wijst, te weerleggen. Deze raken de kern van het relaas, zijn pertinent en voor het bestaan ervan wordt evenmin een redelijke aanvaardbare verklaring gegeven. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongelooftwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.5. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat indien verzoeker voorhoudt dat zijn voorgehouden problemen *“van politieke aard”* zijn en hij door de politie niet geholpen werd omdat hij als etnisch Albanees de kant koos van de Serviërs (gehoorverslag CGVS, p.18) en *“Nooit in het dossier hebben wij strafrechtelijke problemen”*, hij voorbijgaat aan de essentie van de bestreden beslissing op dit punt. Immers, daargelaten de ongelooftwaardigheid van het asielrelaas, maakt verzoeker niet aannemelijk omwille van dergelijke problemen nood te hebben aan internationale bescherming. Uit het administratief dossier blijkt geenszins dat, indien al noodzakelijk, verzoeker geen beroep zou kunnen doen op de Kosovaarse autoriteiten. Uit objectieve informatie toegevoegd aan het dossier blijkt dat de Kosovaarse

politie (KP) anno 2011 wanneer zij in kennis wordt gesteld van misdrijven, afdoende actie onderneemt niettegenstaande hervormingen noodzakelijk blijven. De *Eulex Police Component* staat de KP bij om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en ervoor te zorgen dat alle Kosovaarse burgers worden bediend. Tot slot adviseert en ziet de OSCE toe op de naleving van de internationale normen inzake mensenrechten door de KP. Voor zover verzoeker meende onvoldoende beroep te kunnen doen op de Kosovaarse politie bestond voor hem derhalve de bijkomende mogelijkheid om EULEX en KFOR te raadplegen, dan wel een NGO of humanitaire organisatie. In het verzoekschrift betwist, noch weerlegt, verzoeker voormelde vaststellingen. De loutere bewering dat een politieagent zou hebben gezegd dat *“het feit dat je aan de kant van de Serviërs staat is zeker niet goed”* en *“daarom hebben ze mij een verrader genoemd”* (gehoorverslag CGVS, p.18), kan bezwaarlijk aantonen dat verzoeker geen beroep kan doen op de hulp en bescherming van de Kosovaarse politie. Bovendien is verzoeker tegenstrijdig waar hij anderzijds zelf stelt dat zijn klachten wel werden geregistreerd en behandeld door de politie, doch zonder succes. Verzoeker toont aldus hoe dan ook niet aan dat hij -in zoverre noodzakelijk- de mogelijkheden tot het verkrijgen van nationale bescherming zou hebben uitgeput en kan dan ook bezwaarlijk beroep doen op internationale bescherming.

3.6. Wat de medische problemen betreft die verzoeker aanvoert, en adstrueert aan de hand van twee medische attesten, uitgereikt op 2 oktober 2010 en 7 oktober 2010 te Prishtinë, dient te worden vastgesteld dat uit het administratief dossier ontegensprekelijk blijkt dat verzoeker meermaals aanspraak kon maken op medische verzorging en begeleiding en hij voorts niettegenstaande deze problemen toch een professioneel leven kon leiden en deelnemen aan wedstrijden.

4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Verzoeker toont evenmin aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK